

DANI VAN DOORN

Jacht op een schat

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer**

Opmaak: Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036440035

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Copyright © 2018 Dani van Doorn**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Terwijl de regen neerplenst, sta ik te kleumen onder mijn paraplu. Brabant begin september, ik had het me anders voorgesteld. De treinreis van Amsterdam naar Den Bosch duurde lang. Erg lang. We stonden om onbekende redenen om de haverklap stil en het was vreselijk druk in mijn treinstel, waardoor er geen catering voorbij kon komen. Ik voel me leeg, letterlijk en figuurlijk.

Bij de klok, schreef mijn nieuwe huisbaas toch? Ik kijk nog eens achterom naar de klok. Half vier in de middag en we hadden om kwart over drie afgesproken. Als ik mijn hoofd weer terugdraai, staat er plotseling een soort geestverschijning voor me; een gedaante met een nat, bleek gezicht en holle oogkassen. Van schrik ontsnapt me een snerpende gil.

De handen van de geest vliegen naar zijn oren en hij werpt me een woeste blik toe. ‘Penelope Driest?’ De holle oogkassen blijken diepliggende ogen te bevatten met donkere kringen eronder.

Ik knik, terwijl de moed me geluidloos in de schoenen zakt. Dit kan toch niet mijn nieuwe huurbaas zijn? Deze bleke, gespannen man? Waar blijft de romantische held die mijn vrien-

din Vivian me heeft beloofd?

‘Een schrijver van historische biografieën, o, wat klinkt dat poëtisch!’ had ze uitgeroepen met omhoog geslagen ogen. ‘En dat terwijl jij ook een boek gaat schrijven. Twee creatieve zielen bij elkaar, daar moet wel iets moois tussen opbloeien,’ was ze sentimenteel geëindigd. Om er meteen haaiig op te laten volgen: ‘En anders kom ik een keertje langs om hem te consumeren.’

‘Fileren, zal je bedoelen,’ verbeterde ik. ‘Jij kluipt je geliefden doorgaans af tot op het bot, lieverd. Als hij dat niet overleeft, moet ik het huisje uit waar ik al zes maanden huur voor heb betaald.’

Vivian keek me verbaasd aan. ‘Maar waarom heb je dat dan gedaan, schat, zo ver vooruit betalen?’

‘Ach,’ zuchtte ik. ‘Het was zó moeilijk om een geschikte woonruimte te vinden waarin ik mijn inspiratie en fantasie de vrije loop zou kunnen laten, dat ik deze kans met beide handen aangreep.’

Ik verzweeg natuurlijk wijselijk hoe alle verstandelijke argumenten de deur uit vlogen, toen ik mijn witgepleisterde en met rozen begroeide huisje op het internet tegenkwam. Ik

was er op slag verliefd op en betaalde de zes maanden huur zonder morren vooruit. Na zoveel jaren Amsterdam wil een hardwerkende vrouw ook eens wat landelijke idylle beleven, nietwaar?

Maar nu mijn nieuwe huisbaas me zo woest aan staat te kijken, beginnen ik toch twijfels te krijgen over dat landelijk geluk.

‘Onder de klok!’ snauwt hij tegen me. ‘Dat hadden we afgesproken.’

Zonder me om te draaien, wijs ik veelzeggend met mijn vinger naar de klok achter me.

Hij kijkt me perplex aan. ‘De klok van de hoofdingang natuurlijk. Niet die aan de achterkant van het station.’

‘O, is dit het plein aan de achterkant...’ Ben ik een keer op tijd, sta ik onder de verkeerde klok. Nou ja, Penelope is niet voor niets de naam van een eendensoort...

Intussen striemt de regen neer op het onbeschermd hoofd van Joris Ivo Zegers, zoals mijn huisbaas heet (al tekent hij zijn mails met Ivo). Zijn doorweekte haren plakken tegen zijn schedel en het water druipt van zijn gezicht. Ik krijg bijna medelijden met hem. Maar hij loopt al weg, onderwijl gebarend dat ik hem moet volgen. ‘Om de hoek wacht een taxi op ons,

mijn eigen auto moest naar de garage.'

Hallo, ik heb twee zware koffers bij me!

Met een zucht sluit ik mijn paraplu en strompel met mijn bagage-op-wieltjes achter hem aan. Ach, ja, waarom zou je hoffelijk zijn, wanneer je ook lomp kunt doen? Met gebogen hoofd vestig ik mijn ogen op Ivo's benen om hem niet kwijt te raken. Het enige wat ik door de watersluier kan onderscheiden, zijn een paar oude suède sportschoenen en een wijde, te korte spijkerbroek. Nu wil het lot dat ik te wijde en te korte broeken niet kan uitstaan, zodat Ivo opnieuw een minpunt bij me scoort. We beginnen al goed.

Tegen de tijd dat ik mijn koffers in de achterbak heb gekiept en in de taxi zit, ben ik even nat als Joris Ivo zelf. Ik moet toegeven dat het buitengewoon onprettig aanvoelt.

Taxichauffeur Ronnie, een gemoedelijke man van middelbare leeftijd, reikt ons papieren zakdoekjes aan waarmee we onszelf kunnen droogdeppen. Ik veeg mijn gezicht af en besluit mijn haren vanzelf te laten opdrogen voordat ik een propjeskapsel creëer.

Ronnie start de motor en we vertrekken naar het dorpje waar ik de komende zes maanden zal wonen.

Ivo, die naast de chauffeur zit, kijkt naar me om. ‘Voor iemand die al een kist met spullen vooruit heeft gestuurd, heb je wel erg veel bagage bij je,’ merkt hij op. ‘Op het platteland heb je niet zo’n uitgebreide garderobe nodig.’

Ik stuiters bijna door het dak van verontwaardiging. Niemand vertelt me hoe ik me moet kleden, en al helemaal zure Joris uit Brabant niet. Ik strijk mijn natte haren uit mijn gezicht en antwoord uit de hoogte: ‘In Amsterdam stellen we prijs op gepaste kleding.’

Hij kijkt me ironisch aan. ‘Gepaste kleding, voor thuis achter je computer?’

Meneer weet namelijk dat ik een collega van hem ben, of wórd, eerlijker gezegd.

Ik ga wat rechter zitten. ‘Vrouwen hebben altijd behoefte aan een uitgebreide garderobe, zelfs in een huisje in Brabant. Ik ben toevallig van plan het nachtleven van Donck en omliggende plaatsen te verkennen.’

Ivo knikt langzaam en herhaalt peinzend: ‘Nachtlevens... Tja, met een beetje geluk tref je om middernacht rond sluitingstijd nog enkele zatlappen aan in de plaatselijke kroeg.’

Het duurt een paar tellen voordat het tot me doordringt wat hij zegt.

‘Middernacht sluitingstijd,’ mompel ik. ‘In

Amsterdam begint de avond dan pas.'

'Ah, zowel *stads* als *astrant*.' De chauffeur wisselt een blik van verstandhouding met Ivo.

'Ja, behoorlijk *astrant*,' beaamt Ivo, alsof ik een of andere *aso* ben.

'En wat mag dat betekenen, *astrant*?' vraag ik.

'Iemand die goed *mondflat* is.'

Weer een dialectwoord, maar ik vermoed dat daar 'goed van de tongriem gesneden' mee bedoeld wordt. 'En waar komt dat woord vandaan, *astrant*?' vraag ik nieuwsgierig, want je bent schrijver of je bent het niet. (Niet dus, maar dat terzijde.)

De twee heren voorin doen er het zwijgen toe.

'Kom,' ga ik verder, 'een historisch biograaf zal vast wel de betekenis van een oud, lokaal woord kennen.'

'Inderdaad.' Ivo draait zich verder naar me toe. 'Maar zoiets kan een hoofdstedelijke schrijfster ons toch ook vertellen?' suggereert hij met een fijn glimlachje.

'O, bent u ook schrijver?' zegt de chauffeur, met een blik in zijn spiegelkje.

Ik knik trots. Want tenslotte werk ik al acht jaar als public relations medewerker bij

een grote uitgeverij en dan ga je dagelijks met schrijvers om.

‘En waar werk je nu aan?’ vraagt Ivo, die me natuurlijk gegoogeld heeft, de slimmerd.

‘Ach, als auteur weet je ongetwijfeld dat ik dat niet mag verklappen van mijn uitgever.’

Ivo laat zich niet afschepen. ‘Ik bedoel niet het onderwerp, maar het genre. Schrijf je weer een artikeltje over een boek, of is het een tekst voor een folder? Of is het misschien weer een gebruiksaanwijzing voor een wimperkrultang?’

Yep, hij heeft me gegoogeld, en grondig ook. Waarom moest ik dat zo nodig op mijn LinkedIn-pagina vermelden! Op mijn beurt trek ik eveneens ten strijde. ‘Wimperkrultang, wat een moeilijke woorden ken jij. Je kunt wel horen dat je gestudeerd hebt.’

‘Dank je. En jij, heb je ook op school gezeten?’ Ivo trekt één wenkbrauw naar me op.

Op school gezeten? Zo zout heb ik het nog nooit gegeten.

‘Nee,’ antwoord ik met nauw verholen woe-de. ‘Ik wist alles al toen ik geboren werd! Een natúúrtalent, zei de rector magnificus van de universiteit bij mijn diploma-uitreiking.’

Ivo smasht moeiteloos terug. ‘Die universiteit moet wel de Universiteit van het Leven zijn.’

‘Ja, daar geven ze Masterdiploma’s Tekst en Communicatie uit,’ sis ik hem met samengeknepen ogen toe.

‘En toen kon je fijn aan de slag als typiste. Of was het telefoniste?’

Voordat ik iets kan terug snauwen, hoor ik onze chauffeur geamuseerd grinniken. ‘Geef me alsjeblieft een seintje wanneer jullie weer samen op stap gaan. Dat wil ik niet missen.’

Een beetje beschaamd kijken Ivo en ik voor ons.

Ik ben moe en stekelig omdat de reis van Amsterdam naar Den Bosch twee keer zo lang heeft geduurd als normaal. Daarom heb ik me tot deze kinderachtige woordenstrijd laten verleiden. Ivo zal ongetwijfeld zijn eigen redenen hebben. Misschien ben ik een diepe teleurstelling voor hem omdat hij een lange, tengere blondine had verwacht, met een ‘gecultiveerde geest’. Niet dat ik dat niet heb, die gecultiveerde geest. Maar lang, tenger en blond ben ik allerminst. Ik ben eerder het op de juiste plaatsen gevulde, donkerharige type van middelbare lengte. Best een populair type bij mannen, hoor. Alleen niet als ze Ivo Zegers heten en in Donck, Brabant wonen.